

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H

N

Ø

R

R

E

I

NR. 4 - 1968 - 60. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Fortabelsens begreb fatter vi ikke

Der er i livet en ubønhørlig ligevægt, der er en konstans, som rammer med en naturløvs sikkerhed. Den, som bedrager, bliver bedraget. Den, som er sørgelig, bliver sveget; man kan nu engang ikke gøre, som man vil og leve, som man lyster, uden at der drages særdeles nøjagtige og undertiden særdeles kontante følger. - Men dette er ikke Guds vrede, det er livets egne, evige love, sikre og nøjagtige som de love, der bestemmer soles og stjerners baner. - For også her gælder det, at Gud er ikke som et menneske. Mennesket kan slå til i dets mere eller mindre retfærdige harme. Gud bliver ikke vred, som mennesker bliver det. Guds vrede er noget langt mere alvorligt, noget så forfærdende, at vi ikke fatter dens gru. For sagen er den, at der er ikke nogen af os, der

har mødt Guds vrede. Tværtimod! Vi har fra vor første tid og indtil denne stund været omgivet af Guds forsorg og barmhjertighed; og det, om vi har været aldrig så vantro. Den fortabte søn var kommet langt bort fra sin far, men han var alligevel endnu ikke fortabt, for hans fars kærlighed havde endnu ikke sluppet ham.

Det er ikke anderledes med os. Hvad der ligger i fortabelsens begreb fatter vi ikke, for vi har ikke været inde under det; endnu udrækker Gud sine hænder selv mod den mest genstridige, endnu er selv den fortabte søn stadig sin fars søn, og derfor fatter vi ikke, hvad der ligger i ordet: fortabelse.

Carl Hermansen.

Fra bladet „Vort Folk“

Ungdomsproblemer i Nigeria

„Salama alaikum“ lyder det ude i gården. Gæsten, en ung mand på 16-17 år, bliver kaldt ind, vi udveksler hilsener efter landets skik, og omsider når vi frem til hans ærinde. Han fortæller, at han lige netop har afsluttet sin 7. classes skoleuddannelse og oven i købet er blandt de få, som har bestået optagelsesprøven til missionens lærerseminarium i Numan, men - og her er vi inde ved hans problem - han havde endnu ikke kunnet skaffe de 20 pund til skolepenge for seminariets 1. klasse. Ikke en penny var det lykkedes ham at opdrive endnu, skønt skolen skulle starte om få dage. Hvis han ikke var der til den tid, ville hans eftertragtede plads blive givet til en anden. Opgivet håbet havde han dog ikke, blot ville han bede mig sende et brev til rektoren, at han ville blive forsinket, hvilket jeg lovede.

Men hvordan skaffe pengene? Hans far er en ganske almindelig bonde ude i en bush-

landby, og ud over en flok geder er hans eneste jordiske gods en hakke til markarbejdet og en bue med giftige pile til jagten. Med disse to redskaber har han ind til nu kunnet forsørge sin familie; men penge er for ham et næsten ukendt begreb. Det kan måske lige lykkes ham at skrabe 2 pund og 10 sh. sammen til høvdingens skatteopkræver, som kommer en gang om året, men den svimlende sum af 20 pund til skolepenge for en dreng er hans økonomi slet ikke indstillet på.

Alligevel havde drengen ikke opgivet at finde skolepengene; hans far vil gå rundt til slægt og venner og bede om hjælp, og så lykkes det nok. Urealistisk, tænkte jeg, men rive ham ud af illusionen nænnede jeg ikke, det skulle andre nok gøre.

En uges tid senere kom han da også igen. „Min far fik ingen penge“, var hans opgivende svar, da jeg spurgte, om han skulle

afsted til seminariet. Han ville dog gøre endnu et stædigt forsøg.

En dag kom han igen - stadig ingen penge - så jeg sagde til ham, at seminariet nu ikke kunne holde en plads til ham længere, bedre ville det være, om han søgte et job og tjente penge, så han næste år havde skolepenge, men hvis det ikke var muligt at finde et job, måske han hellere måtte søge en billigere uddannelse, f. eks. i sygeplejen. Det var han med på med det samme, og jeg hjalp ham med ansøgninger til forskellige hospitaler, men vil han finde optagelse der? Måske, for hans papirer fra skolen viste, at han var gået ud som nr. 2 ud af et elevantal på 40, så kundskabsmæssigt måtte han kunne konkurrere med de fleste, og dog er han kun en ud af de mange tusinde nigerianske unge med skoleuddannelse, som søger jobs. Hans problem er nemlig ikke enestående; alene her i Ga'anda-stammen går en stor flok af disse unge ledige.

Hvis man ikke kender forholdene i et udviklingsland som Nigeria nærmere, vil man synes, at dette er mærkeligt. Man hører jo altid, at så mange som muligt skal se at få en skoleuddannelse, så de kan blive friet for analfabetismens og uvidenhedens forbandelse og være med til at føre deres land frem og ud af fattigdommen. Dette er stadigvæk rigtigt, men fakta er, at for dem, som har fået skoleuddannelse, er der ikke noget erhvervsliv, som kan give dem fremtidsmuligheder, og pengemangel hindrer mange højtbegavede i at finde videre uddannelse.

Så at sige alle disse unge kommer fra landbohjem. Hvorfor går de ikke hjem og bliver dygtige landmænd i stedet for at spille tiden i byerne med at søge jobs, som ikke eksisterer? Ja, hvorfor? Familien ønsker aldeles ikke de skoleuddannede unge hjem. Det skulle lige passe, at de kom hjem til hakken og var som alle de mange, der ikke kom i skole, for har de kostet en dyr uddannelse på dem, må de rigtig nok finde

et godt job og tjene penge, så familien kan få deres penge tilbage. Kommer de hjem, anses pengene for spildte, og det kan der på en måde være noget om, hvis det betyder, at de skal drive landbrug efter fædrenes metode, og hvilke andre muligheder er der? Ikke mange - endnu - for moderne landbrug er ikke noget, man bare giver sig til at drive, for til det kræves to ting, som er svært at få, nemlig viden om de nye metoder og penge til okser, plov, sæd og kunstgødning.

Den danske Sudanmission har sammen med den unge kirke i årevis tumlet med dette problem - men nu i det kommende år vil der endelig ske noget: en stor landbrugsskole står foran opførelse, og gavmilde folk i Danmark har skillinget sammen, så der nu er begyndelsen til et lånefond, så de kommende landbrugselever får muligheden for at låne penge til indkøb af okser og plov m. v. Når pengene tilbagebetales fonden, vil nye unge få mulighed for lån.

Nøglen til udvikling og højere levestandard i Nigeria er de unge med skoleuddannelse, som vil tage den tunge men interessante opgave op at skabe et moderne landbrug, for først når der kan skabes en større landbrugsproduktion, vil der være mulighed for penge til opførelse af de fornødne skoler, penge til uddannelse og penge til hospitaler, landeveje og industrier, som landet savner.

Men et mere givtigt landbrug vil også være nøglen til konsolidering af den unge kirkes økonomi, for hvis kirkens medlemmer kunne tjene flere penge, ville de have mulighed for alene at kunne klare kirkens økonomi, så hjælp udefra kan ophøre. Først når den efter papiret selvstændige kirke økonomisk evner at stå på egne ben, vil den have sin fulde selvstændighed og uafhængighed.

Måske missionen da har nået målet at gøre sig selv overflødig, fordi den unge kirke er blevet voksen og selv evner - også økonomisk - at føre det kristne budskab videre

blandt deres egne landsmænd. Løsningen af ungdommens problemer på den rette måde vil være nøglen til dette, men lad os aldrig glemme, at bøn om Guds vejledning og velsignelse er hovednøglen til det alt sammen. Til dette kan også DU være med!

Lad dette være en hilsen til Nr. Nissum Højskoles ungdom og vore kammerater fra 1956 og 1955-56.

Jeres Ester og Kristen Vestergaard.

Siden sidst

Siden sidst har vi oplevet meget - og nået en del. - Vi måtte træde til som underholdere ved Lemvigegnens kammeratskabsaften i stedet for Mads Nielsens elitegymnaster fra Viborg gymnastikhøjskole. Først opførte højskoleeleverne deres stykke, som omhandler de vældige problemer, der findes i Martin A. Hansens novelle „Høstgildet“. Efter kaffen gav pigeholdet gymnastikopvisning under ledelse af fru Nygaard. Vi håber, at man gav skolen god reklame.

Så sent som fredag den 29. marts var højskoleeleverne ude på deres sidste udflugt. Vi besøgte B & O i Struer. Kørte derfra til Agger havn og Vestervig kirke, for derefter at drikke kaffe til vor medbragte madpakke hos en „elevmor“. Dette var hyggeligt og dejligt, især da vi også fik kage og småkager. Oplevelsen af et hjem varmer, især når man som skolefolk går på samme sted og bliver mere eller mindre isoleret. Der skal lige berettes, at de mindre søskende havde fået fri fra skole, medens vi var på besøg. Besøgsrunden blev afsluttet på skotøjsfabrikken „Manity“ i Hurup. Her så vi, hvordan en sko bliver til, og vi så alle modens store fremstød i den kommende sommer. - Noget både for de kvindelige, men også for de mandlige elever. Man bliver jo „modebevidst“ på sådan en studietur. Efter hjemkomsten tog vi alle del i forældredagens forberedelser med frisk mod.

Selve forældredagen lignede vel alle andre. Mange forældre var mødt op. Vi var således ca. 230 til middagen, men vi var ikke *for mange*. Jeg kunne nu godt tænke mig, at gamle elever skulle se udstillingen, der er virkelig bestilt noget. Vi er en stor TAK skyldig til vor kommuneskole, dens leder og pedellen. Hvorfor? Jo, vi havde både gymnastikopvisningen og vore optrin derovre. Vore hjemlige lokaler var udnyttet i forvejen af udstillinger i alle klasser, og gymnastiksalen blev for sidste gang benyttet som rammen om en fællesspisning. - Det gibber lidt i én, men jeg håber, at I vil synes om forandringen. Selve pladsen bliver ikke mindre. De to lokaler, der bliver ved omforandringen, vil sammenlagt stadig have gymnastiksalens areal og kan stadig anvendes ved festlige lejligheder.

Alle havde forlænget orlov fra skolen til tirsdag den 2. april. Min kone og pigerne havde planlagt en lettere forårsrengøring med fernisering på de mange slidte gulve. Mandag morgen rykkede de ud. Tro mig, når jeg siger, at tirsdag aften stod skolen rengjort, og gulvene skinnede. I mit stille sind beundrede jeg indsatsen: „Det er dygtige piger, vi har!“ Desværre rejser de tre af dem til maj.

Så var vi igen samlet. De gamle og de nye, og så begyndte hverdagen. Hver onsdag sidder de, der har valgt at aflægge statskontrolleret prøve, i fire timer for at øve sig til selve prøven. Vi andre, der ikke har valgt „prøvestenen“, beskæftiger os med noget andet fornuftigt. Ved aftensmaden samles vi igen og er igen den brogede flok. Jeg mener ikke, at vi gør forskel. Tværtimod mener jeg, at tilfredsheden bliver mere fuldendt. Vi er her frivilligt og har valgt vor egen vej. Man kan også sige det sådan: Vi udvikler os på den måde, vi selv anser for den bedste.

Vestergaard er igen beskæftiget på regnskabskontoret fire dage om ugen. Han har en del timer fredag og lørdag. Vi har fået

Markussen, som flere af jer kender, til at tage nogle timer, så det går lige, og alle har vi vor opgave.

Arbejdet på hallen skrider stille fremad, men ikke så stærkt, som jeg gerne ville. Nu er den fuget indvendig, og den bliver en god hal, det kan vi se, nu stilladset er borte. Vi glæder os til at vise jer den til elevfesten.

Indmeldelserne til 10 mdr. holdet går meget fint, ligeså til vinterskolen. Det kniber lidt med sommerskolen fra august-novbr., men det kommer nok ved gamle elevers hjælp. TAK for medarbejderskab. *Tbs. M.*

Højskoleeleverne vinteren 1967-68

Ved afskeden sagde vi hinanden TAK for en god vinter. Her vil jeg gentage denne tak overfor offentligheden og byde jer velkommen i den store sammenhæng, der hedder *elevforeningen*. Denne sammenhæng er af stor betydning for en skole; ja, den er faktisk en del af fundamentet, der bærer skolen. Jeg håber, at I bliver gode medarbejdere i fremtiden. I mente om jer selv, at I var provoer. Ikke med skæg, langt hår, sjusket påklædning og mærkelig opførsel, men fordi I ikke altid ville følge de gamle traditioner. I var bare ikke nær så provo-agtige, som I troede. Jeg har vist ofte sagt i foredragstimerne, at ethvert slægtled må løse sin tids opgaver. Ligeså med jeres tid. I alene har ansvaret. „Vi gamle“ kan kun være vejledere, og er ofte for dårlige eller for gammeldags. Vi siger også en stor tak for det smukke flag, I efterlod her som gave. Vi vil ofte mindes jer - og tankerne vil gå tilbage til vinteren 1967-68, når flaget går til tops.

Vel mødt derude i samfundet, hvor slaget skal stå, men også hjertelig velkommen her på *jeres gamle skole*. Over dens dør står der stadig de tre eviggyldige ord.

Ellen og Tbs. M.

UVISHEDEN - TRYGHEDEN

Redaktøren har af og til bedt om indlæg til elevbladet. - Nu vover jeg at sende dette, om det så kan bruges:

*Man siger, livet har bange kår,
at farten går over dybe vande;
at uvist er det, om frelst vi når
hjem til de levendes lande.*

Ja, den spillede jeg på orglet for lidt siden og sang dertil, så godt som jeg nu formåede. Men eftersom jeg spillede det lille vers igenem, fæstnede disse linier sig særligt i mit sind: at uvist er det, om frelst vi når hjem til de levendes lande.

Ja, da kom jeg til at tænke på, at alting er usikkert. Selv om vi har sagt ja til Jesus til at følge ham, så er der jo så meget, der frister, og mange gange følger vi fristerens røst i stedet for Guds; ja, mange falder helt fra, vender Gud ryggen. Måtte vi allesammen bede om at følge Jesus altid. Men mon ikke også disse linier skal for os være en spore til at holde os nær til Gud, både i medgang og modgang? Det, at uvist er det, om frelst vi når hjem, får os til at bede endnu mere til Gud om at holde os fast.

Der er ingen, der siger, at vejen at vandre med Jesus skal være let. Der står jo i samme sang: Ja, kæmpes må der! Og det må der, der må kæmpes og lides, kæmpes mod så meget af det onde, der er inde i os selv, bitterhed, had og hvad hver enkelt af os kan have at kæmpe mod.

Der er fristelserne. Man tænker tit på, at der står i bibelen om dem, der er bestemt til frelse og dem til fortabelse. Så kan man komme i tvivl, nytter det hele noget? *Ja, det nytter, der skal kæmpes, og Jesus vil vinde sejr.*

Men alting er uvist, altså også om vi når til de levendes land. Men alligevel er der en ting, der står urokkelig fast, og det er, at

når Jesus har taget imod os og tilgivet os vore synder, og vi bliver ved at leve med Jesus og efter hans ord, selv om også farten går over dybe vande, da skal vi komme frelst hjem til Gud. Thi Jesus siger, og læg vel mærke til det, han nøjedes ikke bare med at sige det, da han gik henede på jorden, men han siger det også i dag: „Følg mig“ - og „Den, som tror på mig, skal i al evighed ikke fortabes, men have evigt liv!“

Derfor kan vi alligevel være trygge. Men vi må ikke bare tænke: så er den sag i orden - nej, livet med Jesus er en kamp med verden. „Men kamp skal der til, skal livet gro, thi evig stilstand er død!“

Så er der én ting til, jeg gerne vil minde eleverne om på N. N. H. og E. - Nu er I kommet på højskole en ny flok. Hvordan er kammeratskabet? Har hver enkelt nok i sig

selv? Eller kan I gøre lidt for de andre kammerater? Skulle der være nogen, der ikke er så raske imellem jer, så prøv og hjælp dem efter bedste evne i stedet for at lukke døren for næsen af dem. Det gør ondt den slags; jeg har selv prøvet lidt af det og kan altså tale af erfaring. Men derimod er man dobbelt taknemlig, hvis der bliver rakt en hjælpende hånd, når det tiltrænges, f. eks. med at gå op og ned af trapperne eller lign. Sådan noget glemmer man ikke.

Altså: prøv at være gode kammerater, både raske og syge imellem hinanden. Vær ikke altfor dømmende overfor dem, der evt. ikke kan klare alle timerne.

Hvad du vil, andre skal gøre mod dig, skal du også gøre for dem.

En elev fra 64.

70 år - og så

Hjertelig TAK til hver enkelt af jer, der i anledning af min 70-års dag glædede mig med hilsen, brev, blomster eller gave.

Den store venlighed på samme tid beskæmmede mig og gjorde mig glad. Den var mod til at gøre dagen og dagene omkring d. 25. marts til en stor og god oplevelse.

— Mange minder kaldtes frem, - nogle muntre, andre alvorlige - fra de to livsafsnit 1920/25 og 1931/49 på Nr. Nissum Højskole og Efterskole. Jeg måtte sige til mig selv: al denne venlighed og trofasthed i vennesind har du slet ikke fortjent - men hvor har både Gud og mennesker været gode imod dig i dag og i de mange år. Og så formede tankerne sig til en tak, der gik opad og udad for oplevelsesrige år i Nr. Nissum som lærer og forstander.

Jeg har overvejet at sende et takkekort til hver af jer, men har valgt at bede om spalteplass i vort elevblad og samtidig del-

agtiggøre jer i nogle af de tanker, dagen fremkaldte.

— — —

Egentlig var det sidste nytår underligt i et af mine børns hjem nytårsaften og dagen efter i kirken at sidde og synge: „Halvfjerdsindstyve er støvets år“ - så kan man jo nok så meget tænke og sige, at dette med 70 år ikke passer mere - og have en vis ret deri.

Men for de allerfleste er arbejdskraften og åndskraften dog på dette alderstrin betydeligt formindsket. Svaghed eller sygdom melder sig hyppigere og sætter sig hårdere fast end tidligere.

Man tænker mere på døden, men glæder sig tillige på en egen måde over livet og mange småting. Siger f. eks. ved vårbrudstid: så fik du atter lov at se farvestrålende løgvækster i haverne og tusindfyrd og følfod i plæne og grøftkant bryde frem af et

koldt jordens moderskød, at høre susen af trækfuglenes vingeslag, lærkens triller og stærens fløjten osv. osv.

Man glæder sig underlig stærkt over det alt sammen og får brug for at sige en særlig tak for hver ny livsdag, der gives, til stilfærdigt virke og meditation, og til modtagelse af Guds og menneskers gode omsorg dag for dag, også i de tunge og trange, om hvilke man siger: dem har jeg ikke lyst til.

Jeg erindrer en solrig farvespillende efterårsdag for ikke mange måneder siden, hvor jeg gik og trådte i et vissebrunligt tykt lag bøgeløv, mens andre blade tyst løsnede sig efter frostnattens kulde og stille dalede ned i mængden om min fod og beredte sig til at blive ny muld.

Uvilkårligt nynnede jeg, mens jeg med øjnene fulgte et barnebarn, der fornøjet legede mellem skovens stammer:

*„En dalende dag, en stakket stund
har legemets liv vi til gæve,
og slægterne skifter som løv i lund
i jordens frodige have,
så synker vi stilt, så har vi vort sted
blandt tusinde glemte grave.“*

(Johannes Johnson).

Tankerne gled hen til barndommen, helt hen til dåbsdagen, som jeg slet ikke husker, men hvor jeg ved, der blev sluttet en pagt for tid og evighed, og ordene lød: „Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde“.

Jeg glædede mig over, at om kort eller længere tid, når mit livsblad har løsnet sig, og pladsen i de evige boliger er fuldt færdig-beredt, vil den samme lovsang lyde over min bære. Opstandelseshåb, den dag, muld kastes på kistelåg, og legemet overgives til den jord, hvoraf jeg er kommet, og hvortil mit legeme vender tilbage.

— — —

Til familiefesten var alle, jeg skæmtende

kalder „Min Kaag Klan“ med, vi er 25 ialt, den yngste er 1½ år, mødt op, dertil alle mine endnu levende søskende samt de fleste af mine svigerinder og svogre og enkelte, der repræsenterede nogle, vi savnede i slægtens kreds.

Alvor og gammen skiftede og kunne godt sammen.

Undskyld, om jeg har siddet og „snakket“ fortroligt og brugt for megen spalteplads. Jeg er kommet i en stemning, som når vi havde det allerbedst i en spørgsmålstime på N. N. H. og E. Da kunne det også somme tider knibe at komme rigtig i gang, men kom jeg til at se i vågen undoms spørgende øjne, kunne det til tider knibe at holde op igen. Sligt syn har jeg haft i dag for mit indre blik, kun at også mange af jer nu sad med et mere modent udtryk i øjnenes blink. I tænker også jævnlige på problemet liv og død.

Mit helbred er noget svingende, men hvor har jeg meget at takke for.

En hjertelig hilsen til kendte og ukendte venner og til skolens stab.

Laurits Kaag,

Femmøllervej 10, 8240 Risskov.

Forsommerkursus 1968

Hvor var det ulidelig spændende. I lange tider var der ikke liv angående forespørgsler eller tilmeldelser til dette kursus. Så kom der lidt liv. Tre blev indmeldt. Vi skulle aflyse, men så kom den fjerde indmeldelse. Hvad så? Ja, så kom der fire elever på vinterholdet og ville fortsætte, så var vi otte. Endelig kom der en til, og så var vi ni.

Ikke mange vil nogle sige, og de har ret, men vi har 44 efterskoleelever i forvejen, dvs. at vi har ialt 53 elever, som en helhed er det godt. Vi byder også herigennem jer ni hjertelig velkommen og ønsker, at I må opleve en god og lærerig tid her på den gamle 80-årige skole.

✧ Højskolepost

VORE MØDER

- 30. april. Fousing. Ths. M.
- 1. maj. Skarrild. Ths. M.
- 2. maj. Nees. Ths. M.
- 4. maj. Farre. Ths. M.
- 7. maj. Ryde. Ths. M.
- 14. maj. Mausing. Ths. M.
- 15. maj. Stouby. A. Kr.
- 18. maj. Ans. Ths. M.
- 23. maj. Østerbølle. Ths. M.
- 26. maj. Vorgod. Ths. M.

KAMMERATER 63!

Det er mig en stor skuffelse, efter annoncen i blad nr. 2 1968, at „Den gyldne Lænke“ ikke er ægte. Der må jo kun være ganske få led i lænken, der er af guld - resten må nok bare være forgyldt og kan ikke holde i længden; ellers er det mig en gåde, hvorfor kun så ganske få er interesseret i en ny vandremappe. I få, som har ladet høre fra jer, vil jeg sige tak, men jeg må desværre oplyse jer om, at det er mig umuligt at starte på en frisk.

Karen Margrethe Nørgaard.

Efterskrift:

Nu synes jeg, I bør skrive omgående. - Jeg mindes da endnu sommeren 1963 med glæde.

Ths. M.

JUBILÆUMS-INDSAMLINGEN

Niels Vester 45-46 100,00. Anna Marie Jensen 37 50,00. Marie Jørgensen 1924 10,00. Nør-lund Solso 50-51 10,00. Jens Ejvind Laugesen 66-67 100,00. Jenny Madsen 41 30,00. Søren Bach 40-41 100,00. Eskild Frøjk 34-35 100,00. Oda Vendelbo 42 20,00. Elev 33-34 15,00. Klara Rasmussen 43 20,00. Grethe Schriver 57 10,00. Esther Thøgersen 47 15,00. Ellen Mette Westergaard 61 40,00. Ruth Lydia Møller 57 15,00. Niels Chr. Nielsen 56-57 15,00. Annie Reinhert Petersen 57 20,00. Bodil Andersen 39 20,00. Peter Jensen 34-35 15,00. Elisabeth Kristensen 41 25,00. Ved Elisabeth Kristensen 60, „Syvstjernen“'s bødekaske 1960 50,00. Ialt 780,00. - Med det tidligere indkomne 40.850,00 ialt 41.630,00.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1967 Frk. Birgitte Nielsen. - Fru Birgitte Madsen, bestyrerboligen, Skorup præstegård, 8882 Fårvang.

- 1964 Fru Karen Bentsen Laursen, Rosengade 34, 8740 Brædstrup.
- 1963 Fru Birgit Nielsen, Storegade 80, 6100 Haderslev.
- 1961 Frk. Anna Gr. Bjerre Jakobsen. - Fru Anna Gr. Bjerre Kristensen, Kaj Munk-vej 6, 7500 Holstebro.
- 1959 Sygeplejerske frk. Birte K. Hansen, „Vestervang“, Ljøslev, Nykøbing M.
- 1959 Fru Metha Ravnkjær, Mejrup, 7500 Holstebro.
- 1959 Frk. Martha Skov. - Fru Martha Kirkeby, Falkevej 4, 7620 Lemvig.
- 1957 Fru Grethe Scriver, Højgård, Hvam, 8620 Kjellerup.
- 1957 Fru Maja Vestergaard, Fredens Hjem, Hjerme, 7830 Vinderup.
- 1957 Fru Anna Olander, Brombærvej 12, Gjessing, 6700 Esbjerg.
- 1952 Fru Annalise Siem, Nørremarken, 6880 Tarm.
- 1951 Fru Johanne Skov. - Fru Johanne Nielsen Skov, 8642 Grauballe.

Vinterskolen:

- 66-67 Søren Christensen, Nørre Hede, 9382 Tylstrup.
- 62-63 Tage Jensen, Kirkegade, 6391 Hjordkær, Sdr. Jylland.
- 62-63 Torben Jørgensen, Mariendal, Værsløv, 4400 Kalundborg.
- 62-63 Bent Nielsen, Stenagergård, 7172 Ølholm.
- 62-63 Bent Christoffersen, Dannevirkes Soldaterhjem, „Lundehøjgård“, 3471 Høvelte.
- 61-62 Ove Madsen, bestyrerboligen, Skorup præstegård, 8882, Fårvang.
- 61-62 Harald Skov, Kirkegade 53, Ikast.
- 60-61 Knud Dybdal Bendsen, Haslev Landbrugsskole, 4690 Haslev.
- 59-60 Henry Overgaard, Korsgade 17 B, 4. sal tv., København N.
- 56-57 Børge A. Færch, 8654 Bryrup.
- 54-55 Villy Nyborg, Læsteden 2, Lind, 7400 Herning.
- Thorvald Krogh, Skovsborg, Hindbjerg, 8620 Kjellerup.